

סרטים

קרייה נאמנה

קרייה נאמנה איננו, למרות הפרסומת הר טוענת זאת, סרט ישראלי, כשם שפר גינט. דרך משל, בכימויו של שרדי ובביצוע שח קנים מקומיים, איננו מחזה מקורי. בעצם, הסרט בהרבה פחות ישראלי מן המחזה, כיוון שלא בלבד שיוצרי — כולל מספר שחקנים — אינם עבריים כי אם זרים, אף לשונו זה: אנגלית, היוצאת מפי השחקנים המקומיים רצוצה וחסרת גוונים. קרייה נאמנה הוא, אפוא, ישראלי בדיוק כמו שאמריקאי אפריס הוא צרפתי, או חרב ב מדבר ישראלי. הרקע ישראלי, הסרט צולם בארץ, אבל ליוצרי לא היה כל יחס אל התרבות העברית החדשה ואף לא קשר אתה. ברם, אם קרייה נאמנה אינו סרט ישראלי, לפחות הריהו סרט, וזאת אי אפשר היה לה גיד על כל שאר הסרטים שהופקו וממנו על ידי הקרנות למיניהן. הם לא היו כר טים כלל, בעוד שבקרייה נאמנה ישנה עלילה המתפתחת בהגיון (מסוים) מן ההמונה הן הראשונה והמגיעה לשיא בוקיג'ונאי בסוף רוחי יריות, פצצות, רדיפות ומעשים של גבורה.

כרי פטפוט ציוני. סם (גימיי סמית) הוא סטודנט אמריקאי במכללת ירושלים הן נקלע, כמדריך, לחנות נוער בקרבת העיר, אליה מגיעה קבוצת ילדים עולים, ביניהם מאקס (ישראל חנין), דאן ממרוק (יהודה לוי), הילי הארי למחצה (אמנון ליפשיץ), אנה (דינה פסקין). אלה הם ילדים קשים, חסרי-חן, מושחתים, שתקופת אחר-המלחמה באירופה שטופת השחיתות והזימה חר שה באופיים ערוצים עמוקים, המסרבים לקבל על עצמם עולה של משמעת ועבודה. קרייה נאמנה מנסה להראות כיצד האפכים ילדים אלה לא רק בעלי חן, אלא אף, עם פרוץ המחמת העצמאות, פטריוטים ישראליים טובים. הודות לעבודת אומנות (המראה רק לעתים נדירות סימני אמנות) של הבמאי המפיק יוסף לייטס, יש בסרט עניין המור פג לעתים רחוקות עלייו פטפוט ציוני. על קטעים שמופיעים בהם הילדים וכן הן שחקן האמריקאי סמית והשחקן האנגלי ג'ון סליטר (בתפקיד מנהל החווה טוב-הלב) נסוך חן, אולם הדמויות כולן מאד שטחיות וחסרות עמקות פסיכולוגית. קרייה נאמנה הוא סרט בינוני טוב, אבל, מאין בו הברקות של ממש, איננו משובח במיוחד, ומה כל שכן שאיננו גדול.

אף-על-פי שבעולם, ובאמנות בפרט, נודע ערך רק לתוצאות, לא לכונות שבות, מן הראוי לצייץ שנמפיק לייטס השכיל להתגבר בהצלחה על הקשיים הטכניים — והם מרובים מן החול שעל שפת הים — העומי

גם קרייה נאמנה מומן בחלקו עליידי הקק"ל, אולם כמפיק יחיד מופיע שמו של יונה פרידמן. שמו של מחבר התסריט אינו מופיע בכתובות הסרט או בפרוטמוי.

דים על דרכו של כל סרט בארץ. ללא אול-פנים, ללא חבר שחקנים מנוסה הצליח להור ציא מתחת ידיו מלאכה נקייה.

הוא רץ כל הדרך

סרטו האחרון של ג'ון גארפילד אינו הטוב ביותר שלו, אבל הוא מוכיח, אם היה צורך בראיה נוספת, איזה אמן גדול אבד עם מותו. הסרט מוכיח גם ששלי ווינטרס שחקנית משוכחת. מחוץ לשני שחקנים-בחסד אלה טכיל הסרט עוד דברים אחדים טובים: פתיחה מרתקת המראה, בסגנון עובדתי, שוד בתחנת רכבת; סיום דרמטי בו נראה גארפילד, בתפקיד אחד השודדים, יושב גוסס לאיטו על מזרעה שטופת גשם-קיץ. לאחר השוד המבוצע עלייו בחור ריק ובטלן, ניק רובי (גארפילד) וגנגסטר שחצן,

מאיך, הולם מאד את שלי ווינטרס תפקיד הנערה טובת הלב והטפשונית. הצנוורה הישראלית התירה את הוא רץ כל הדרך לכל הקהל. זהו משנה חנוכי רציני. הסרט בהחלט אינו מתאים לילדים. (ראה תמונות)

נשים בלי שם

הבמאי ההונגרי גזה (אי שם באירופה) רדבאני מגיש שוב סרט על מוראות המלחמה והתקופה שלאחריה. הפעם הוא חודר אל תוך מחנה מעצר לגשים פליטות בדרומה של איטליה, מיד לאחר תוב הקרבות. תחת פיקוחו של איש צבא טוב-לב (למברטו מגיוראני) יושבות מאות אהדות של נשים, בנות לאומים שונים שלכולן מכנה משותף: חוסר תעודת-יכוסר, מאחורי התיל הדוקרני. ביניהן: צרפתיה (סימון סימון) שנמלטה

התמונה שנפסדה ע"י הצנוורה בסרט "נשים בלי שם" * בלידה חשאית, יד מוסתר

מארצה בגלל "פשע אהבה" בעת הכיבוש הנאצי, שחקנית בלגית (פרנסואז רויזי) ש' היתה נשואה לנאצי, פולניה (אירומה דיליאן) שנשלחה לבית-כבושת של הס. ס, האשה ה' גרמנית ששלחה אותה לשם (גינה פלקמברג), גרמניה אנטינאצית מבאבריה (חיווי גיואי), יוגוסלביה (ולטינה קורטיה) שארושה ה' מת עליידי המשטרה בגלל פעילות פוליטית. האחרונה נמצאת במצב של הריון וחוששת להביא את התינוק לעולם בתוך המחנה כיון שיילקח ממנה, יושם בבית-יתומים של המ' דינה. היא מסתירה את דבר הריונה מן השל' טונות, מולידה את ילדה בהשאי, אבל נפט' רת בלידתה. שומר-סוהר (גיננו צ'רבי) טוב' לב מקבל עליו את האקרות על התינוק.

רדבאני נטל בעייה חשובה והלביש אותה עלילה שהיא, במקומות רבים, רועשת יתר * משמאל, סימון סימון.

יל המידה ומאפילה על הנתונים האנושיים של הנושא. לעתים נזמה שכונותיו של הבי מאי (שאף השתתף בכתיבת התסריט) הן כסחירות לא פחות מאשר אנושיות. הוא משתמש בריאליזם המשיג, לעתים, מטרה הפוכה מאשר הקצת מצפינו של הצופה. אולם הודות למשחק משיבח של מרבית הנשים, והן רבות מאד, הרושם הכללי חזק ואף מוצע.

הצנוורה הישראלית קיצצה לפחות שני קטעים חשובים מן הסרט (ראה תמונה). ואת היתר התירה בראייה לבל הקהל, כולל ילדים, עליידי כך עשה הצנוור משנה כפיל: פגם בשלמות היצירה והתיר להציג בפני ילדים סרט שכולו (אף לאחר הקיצוצים) עשוי ל' השפיע עליהם רק לרעה.

נשפי פריס

נשפי פריס הוא הסרט ע הפיק רנה קלייר בפריס מיד לאחר שובו מהוליווד בה שהה בשנות המלחמה. הסרט הזה, קדם, אפוא, לפאוסט שלו, אך משום מה הוא מגיע לארץ רק עתה. אולם מוטב מאוחר מאשר לעולם לא, כיון שנשפי פריס אשר קבל את הפרס הראשון בפסטיבל הסרטים בבריסל ב-1948, היא אחת היצירות הגדולות של הקולנוע הצרפתי.

קלייר לא רק ביים את הסרט, הוא גם כתבו, בשאלו את הרעיון המרכזי ממחזהו הנודע של מוליר, בית-ספר לנשים. קלייר נטל את העלילה, אודות אהבת שני גברים, האחד בגיל העמידה, השני צעיר, לנערה אחת, הלביש אותה בגדי ראשית המאה, העי ביר את מקום העלילה לאולפני הסרטה פריס סאים של אורם הימים, בהם היו מכינים סרט (בן 5 דקות) ביום אחד.

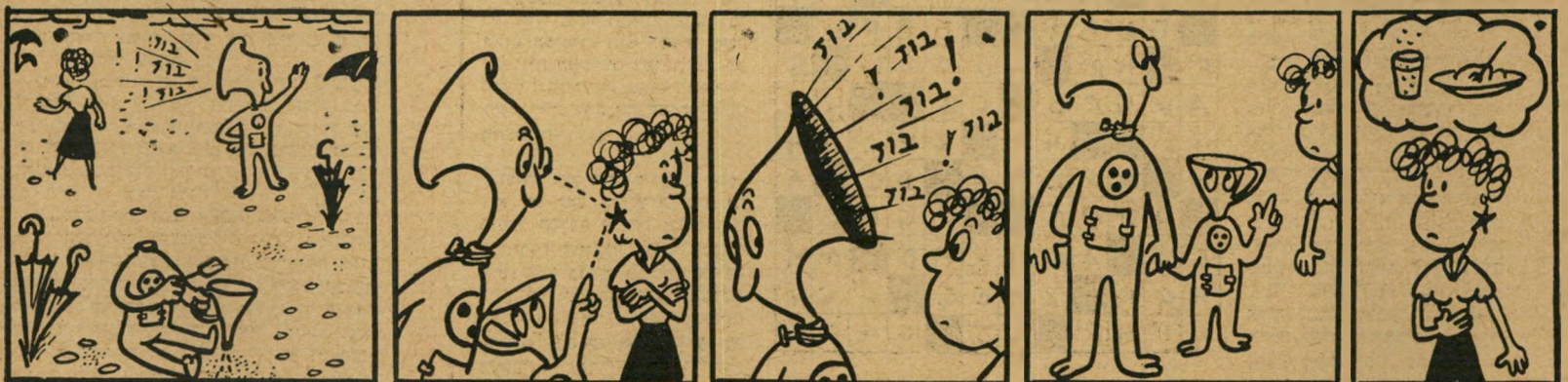
אמיל קלמון (מוריס שבאלייה) הוא במאי סרטים בשנות העמידה, דון חואן בעל ותק, המתאהב בנערה צעירה (מארסל דריאן), בתה של אהובה משכבר הימים, עושה אותה שח' קניית-סרט. ברם, הכוכב הצעיר של האולפ' גים (פרנסואה פרייה) מתאהב אף הוא בעל' מה, מגלה את דבר אהבתו לקלמון, והלה, מבלי דעת את זהותה מלמד את בן-חסותו פרקים מועילים בהלכות פיהו, גורם עליידי כך להתקרבות רצינית בין השניים. כאשר הוא נוכח — מאוחר מדי — במה שעשה, הוא מחתר לטובת הצעיר, מתנחם, לפי ה' עקרון שאין לשכוח אשה אלא באשה אחרת, ברועותיה של בלונדיה המודה.

אם אפשר למסור את העלילה במלים ספורי, רות, בהרבה יותר קשה, לתת מושג מכל הנקודות הקטנות, הגוונים והפרטים הדקים, הבדיחות הנחמדות והמוצלחות בהן הלביש הבמאי קלייר את השל. הומור דק, סטירה טובת-לב, ציניות דקיקה, אך לא מרירה. כל אלה שופעים מן הסרט בשפע מבורך.

בקצרה

סיפורי הזפמן. צבעים, מחול, מו' סיקה, כשעטנו שלא עלה יפה. מוירה שיר. בתשבע. או אהבה במדבר, במצודה של לגיון הורים הצרפתי. דניאל דארייה. בערבות נחושתי. סרט מערב פרוע שיגרתי. הדי לאמאר, ריי מילאנד.

הפנתאון בעולמי ההוא

פאוס נתקל מבטה בלידיהיצור שחזר, כשיצור גדול, משונה עוד יותר, מוביל אותו בידו. היה זה יצור שדמה קצת לבן-אדם בעולם הזה. אולם ראשו היה דומה לרמקול של פטיפון, על חזהו נשא סמל ועל בטנו היה אותו פתח, כמו ליד. "בוב — סלחה לי..." גימגמה רותי. "אולי א— אפשר להשיג כאן מ— משנה לאכול?..." "בוב למחשלה ו", צעק הרמקול בקול אדיר, שהיהדה בנוף. בוב למנהיגים שאינם נותנים לנו פיסאמין! בוב למדכאי ההמונים..."